

tidligere har gjort sig gjældende, for Fremtiden vil falde bort. Jeg vil dog endnu med Hensyn til disse Beregninger kun tillade mig at gøre opmærksom paa eet Exempel, der som foregaaet i en senere Tid synes at vise, at man selv i den seneste Tid ikke har fulgt faste, bestemte Regler. I Aaret 1848 afgik en sportuleret Embedsmand, som havde en aarlig Gage af 4200 Rbd., hvoraf den faste Deel udgjorde omtrent 2000 Rbd. og de uvisse Indtagter omtrent 2200 Rbd.; han gik af med en Pension af 2500 Rbd., hvilket Beløb paa ingen Maade kunde komme ud, paa hvilken Maade man end regnede.

Endnu skal jeg kun tillade mig en ganske kort Bemærkning med Hensyn til at den høitærede Finantsminister rettede en Sigteelse imod mig, for at jeg skulde have tilladt mig at meddele Thinget noget factiff Urigtigt. Dette forholdes sig ikke saaledes; hvad jeg meddeelte, var ganske rigtigt, og jeg var mig fuldkommen bevidst, at det var rigtigt. Jeg kunde imidlertid ikke dengang godtgjøre det; da jeg ikke havde det dertil Fornødne ved Haanden. Senere er imidlertid kommet mig i Haanden en Bekjendtgjørelse fra Krigsministeriet, hvoraf tydelig sees, at hvad jeg anførte er aldeles correct. Jeg yttrede nemlig, at der i de senere Aar var ansat i Krigsministeriet 3 Embedsmænd, der havde Embeds-Anciennitet fra deres 22 Aar, og det fremgaaer ogsaa udtrykkelig af denne Bekjendtgjørelse, at deres Anciennitet begyndte at regnes fra deres 22 Aar. Denne Bemærkning hører vel ikke herhid, men jeg har troet at burde tillade mig at gøre den, ikke saameget af Hensyn til mig selv som med Hensyn til min Stilling her i Thinget. Jeg maa saaledes tilbagevise den Sigteelse for urigtig Meddelelse, som den høitærede Finantsminister rettede imod mig.

Finantsministeren: Hvad det sidste Foredrag angaaer, maa jeg for det Første bemærke, at jeg hverken ved denne Leilighed eller nogen anden har stiget Nogen for urigtig Meddelelse, om jeg end har antaget, at der indeholdtes noget factiff Urigtigt i, hvad der blev meddeelt; men det at man antager, at der er noget factiff Urigtigt i, hvad der er meddeelt,

og at man tillader sig at oplyse dette, involverer ingen Sigteelse. Der kan derfor ikke være Tale om at tilbagevise en Sigteelse, og jeg skal derfor heller ikke indlade mig paa at tilbagevise denne Tilbageviisning. Hvis det derimod maa være mig tilladt at tale om dette Punkt, der mindre vedkommer Sagen, skal det være, for i Almindelighed for det Første at gøre opmærksom paa, at der væsentligt med Hensyn til de Cancellister, der bleve ansatte i Aarene 1848 og 1849 under Krigsministeriet, er at bemærke, at de ikke bleve ansatte som kongelige Embedsmænd, men af vedkommende Krigsminister, og altsaa ikke bleve pensionsberettigede dengang. For det Andet, naar der meddeles specielle Oplysninger om, hvorledes der har vilst sig Uregelmæssigheder med Hensyn til Beregningen af Pensionen, maa jeg gøre opmærksom paa, at det er en meget mislig Sag at slutte i Almindelighed til Uregelmæssigheder blot af den ydre Form, hvori de forskellige Pensioners Resultater fremtræde. Det er meget vanskeligt for Folk, der staae udenfor de specielle Brancher, som have haft dermed at gøre under de souveraine Konger, at vide, hvorvidt de tilsyneladende uregelmæssige Resultater ere en Følge af de gjældende Reglers Anvendelse eller om ikke snarere af den kongelige Naades Anvendelse paa forskjellig Maade i de forskjellige Tilfælde. Den tidligere Finantsbestyrelse, hvis Pensjonsregler jeg saameget mindre kan søle mig kaldet til at forsvare, som Finantsbestyrelsen selv i sin Tid har erkjendt, at de ikke vare rigtige, og har foreslaaet dem forandrede, tog ingenlunde Anledning til at forandre de stadigen fulgte Regler, fordi der i eet eller flere Tilfælde ved speciel kongelig Naade blev bevilget Undtagelser derfra.

Hvad dernæst de Spørgsmaal angaaer, som vedrøre § 4, da skal jeg for det første, hvad det af en æret Landsthingsmand stillede Endringsforslag angaaer, tillade mig at erklære mig imod det. Jeg maa med den ærede Ordfører for Udvalget være ganske enig i, at enten ere Dypassere at henregne under Lønning eller Lønningssdele, eller ikke. Ere de at henregne under Lønning eller Lønningssdele, behøve de ikke at optages specielt i Loven, thi da indeholdes de allerede i Sens Nr. 4; og ere